

— Симпатиченъ талантѣцъ е този Веритовъ, — забѣлѣжи Чучарговъ, като си поглади плѣшивата лѣскава глава, когато чу стѣпките на Хайне низъ стѣлбата, — само че стихътъ му е измѣненъ и прѣсиленъ, а языкътъ му даже изнасиленъ... Като го четешъ, сѣкашъ, че ходишъ изъ турски гробища... Това е мое мнѣние, впрочемъ...

— И чувствата сж тѣрсени у него, тоестъ: фалшиви, — вмѣкна другъ прѣдиизливо.

— Той е безнадеженъ... пошѣтна докторъ Джанъ-Джанъ мрачно.

Остаяхъ петима души само. Всѣки очакваше да трѣгне послѣденъ.

Домакинътъ се не върна въ стаята. Вѣроятно дойдохъ му гости въ другата.

Влѣзна Чучарговото слугинче и го повика да си иде у тѣхъ, че господарката била лѣгнала вече.

Чучарговъ се навжси и каза на слугинята, да ѝ каже да спи, а той веднага иде.

Другитѣ се спогледахъ знаменателно: тѣ прѣдвкуснавахъ сладостта на новото пиршество, което Чучарговъ готви за тѣхното злодумство.

Чучарговъ се чешеше въ врата и не ставаше.

Разговорътъ вѣхнеше.

Докторъ Джанъ-Джанъ съ твърдѣ спокоенъ видъ, и ужъ случайно, подсѣти Чучаргова, че у дома му го чакахъ.

— Знамъ защо е: нѣма да бѣга... Не ми се оставя приятната бесѣда — каза той и запали ново цѣгаро на свѣщъта.

Другитѣ крадишкомъ го изгледахъ свирѣпо.